

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **M. Š.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2017, č. j. JMK 57157/2017, sp. zn. S-JMK 46859/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 7. 7. 2017 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 3. 2. 2017, č. j. ODSČ-37012/16-27.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 3. 2. 2017 uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil neoprávněné stání uvedeným vozidlem, tedy porušení povinností dle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu,

mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, zjištěné Městskou policií Brno na pozemní komunikaci dne 21. 4. 2015 v 12:05 hod.

Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně namítl, že správní orgán prvního stupně neučinil žádný účinný krok ke zjištění pachatele přestupku, ačkoliv mu odvolatel sdělil konkrétní osobu, která přestupek spáchala, a sdělil mu veškeré informace, které o pachateli přestupku znal. V důsledku toho nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn k projednání správního deliktu žalobce. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí namítl, že žalovaný nezabýval skutečnostmi uvedenými v odvolání ani navrženými důkazy.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 26. 9. 2017, ve kterém navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou, neboť správní orgán prvního stupně učinil kroky ke zjištění pachatele již výzvou, která obsahovala poučení, jaké údaje o totožnosti případného pachatele přestupku má provozovatel sdělit. Bez data narození není schopen správní orgán sdělenou osobu identifikovat. Ve vztahu k povinnosti provozovatele motorového vozidla sdělit úplné údaje totožnosti řidiče vozidla odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016 ve věci sp. zn. 7 As 135/2016.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** a napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v reakci na výzvu provozovateli motorového vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že motorové vozidlo řídil pan O. T., nezjištěného data narození, bytem Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně z veřejného registru zjistil, že na uvedené adrese mají evidovaný trvalý pobyt dvě fyzické osoby jménem O. T. Ve vazbě na to rozhodl správní orgán příkazem, kterým uložil žalobci sankci za správní delikt provozovatele motorového vozidla. Proti příkazu brojil odporem z důvodu promlčení. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně následně brojil odvoláním z důvodu prekluze a dále v doplnění odvolání namítl, že správní orgán prvního stupně neučinil žádný krok ke zjištění pachatele přestupku. Zdůraznil, že správnímu orgánu prvního stupně předal veškeré informace, které mu byly o přestupci známy. Totéž zopakoval i v podané žalobě.

Ke sdělování údajů rozhodných pro zjištění řidiče motorového vozidla, kterému provozovatel motorové vozidlo svěřil k užívání, se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Obecně se k této povinnosti vyjádřil mimo jiné v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17, kde konstatoval, že „*Po provozovateli vozidla proto lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Pokud provozovatel vozidla tyto údaje sdělí, nemohou správní orgány rezignovat na svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (srov. shora citovaný rozsudek č. j. 3 As 204/2015-22); pokud následně vyjde najevo, že uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje*

a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku. Provozovateli vozidla následně nic nebrání, aby po řidiči, jehož jednání bylo základem správního deliktu provozovatele vozidla, případně nárokoval úhradu uložené sankce prostřednictvím příslušných institutů soukromého práva.“

Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k povinnosti sdělit datum narození řidiče zcela konkrétně. V rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33, uvedl: „[22] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud zcela pominul argument, že provozovatel vozidla nemůže správnímu orgánu sdělit datum narození řidiče, neboť není zpracovatelem osobních údajů a nemá tak právo tento údaj shromažďovat a uchovávat. Je zásadní, zda stěžovateli může být dáváno k tíži nesplnění povinnosti, která není splnitelná, případně zda se musí více než čtyři miliony provozovatelů vozidel registrovat u Úřadu na ochranu osobních údajů jako zpracovatelé osobních údajů. [23] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stěžovatel na základě výzvy k zaplacení určené částky ze dne 9. 6. 2014 prostřednictvím svého zástupce (společnost FLEET Control) městskému úřadu sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan V. K., S., L. n. P. Městský úřad stěžovatele následně vyzval k doplnění data narození této osoby, neboť po provedené lustraci nebyla v registru obyvatel nalezena. K této výzvě stěžovatel sdělil, že mu datum narození pana K. není známo a nedaří se mu s ním spojit. Městský úřad následně prostřednictvím svého odboru vnitřní správy a evidence opětovně zjistil, že stěžovatelem popsanou osobu nelze v evidenci obyvatel nalézt a věc přestupku, kterého se měl dopustit pan K., odložil (záznam ze dne 24. 7. 2014, č. j. OD/63332/2014). [24] Tento postup městského úřadu je zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“ dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rozsudky ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30). Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. [25] Další vyzývání k doplnění data narození tak již bylo krokem nad rámec zákonných povinností městského úřadu, a není proto třeba řešit, zda bylo vůči stěžovateli (či jeho zmocněnci) učiněno účinně či nikoli. Přesto se na tomto místě soud vyjádří též k té části námitky, podle které městský úřad nemohl doručovat písemnosti jeho zástupci před zahájením řízení.“

Z výše vedeného obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce nesdělil datum narození pachatele přestupku a z jím sdělených údajů nebylo možno učít osobu, která mohla přestupek spáchat. Za podstatné soud považuje to, že ve správním řízení před žalovaným i v žalobě žalobce zdůraznil, že správnímu orgánu prvního stupně předal veškeré informace, které mu byly o přestupci známy. Jakkoliv by jinak bylo na místě, aby správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doplnění údajů o tvrzeném pachateli přestupku, za této procesní situace se to soudu jeví zcela nadbytečné, a to při zdůraznění toho, že je pouze a jedině na provozovateli motorového vozidla, aby si obstaral dostatek identifikačních údajů osoby, které vozidlo zapůjčil a proti které má zároveň soukromoprávní nárok na náhradu vzniklé škody.

Z uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobce se vlastní nedostatečnou aktivitou při zjišťování údajů osoby, které vozidlo přenechal k užívání, dostal do situace, kdy nebyl schopen předložit správnímu orgánu údaje řidiče tak, aby ho bylo možno identifikovat. K určení osoby, která mohla být pachatelem přestupku, tak nedošlo nikoliv kvůli neaktivitě správního orgánu prvního stupně, jak tvrdí žalovaný, ale pouze a jedinečně kvůli tomu, že žalobce neměl k dispozici dostatek identifikačních údajů. Na souzenou situaci tak zcela přesně dopadá citované rozhodnutí prvního senátu Nejvyššího správního soudu, neboť mezi situací, kdy označená osoba se ve veřejném registru nenachází, a situací, kdy se naopak ve veřejném registru nachází více osob se stejným jménem a kontaktní adresou, lze podle soudu klást rovnítko. Není totiž na správním orgánu, aby si např. předvolával všechny osoby téhož jména a za žalobce vyšetřoval, komu vlastně žalobce automobil půjčil.

Pokud žalobce v žalobě dále namítal, že správní orgán nezdůvodnil, proč neprovedl žalobcem navržené důkazy, tak ani tuto námitku soud neshledal jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce navrhl jednak důkaz správním spisem a jednak důkaz svědeckou výpovědí pana O. T. Z podané žaloby není patrné, provedení jakých důkazů nemělo být odůvodněno, nicméně lze dovodit, že se jedná o důkaz výpovědí pana O. T. Je sice pochybením, že žalovaný nezdůvodnil, proč tuto výpověď neprovedl, nicméně nemůže to mít vliv na zákonnost, neboť je zřejmé, že pokud nevěděl správní orgán, kterému z panů O. T. žalobce vozidlo zapůjčil, tak stejně nemohl vědět, kterého pana O. T. předvolat jako svědka.

S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.